

(Ik ben Jessica.) Ik wil graag het perspectief inbrengen van mensen die steeds van het ene naar het andere logeeradres verplaatsen, in het bijzonder ouders met kinderen. Ook al lijkt er in de huidige regels speciale aandacht voor ouders met minderjarige kinderen. Als het erop aankomt, worden ze in de praktijk toch afgewezen voor urgentie. Dat komt door alle weigeringsgronden en voorwaarden.

Daar komt bij dat de aanvraagprocedure voor een voorrangsverklaring zó complex is, dat aanvragers in schrijnende omstandigheden er niet doorheen komen. Zo ontstaat een vals beeld over het aantal mensen in acute woningnood in Dordrecht. Alle ouders met kinderen in onze groep hebben uit eigen ervaring ondervonden dat er in de aanvraagprocedure veel hindernissen moeten worden overwonnen. Daardoor heeft de procedure een ontmoedigend effect. Daardoor komen de mensen waar het voor bedoeld is er juist niet doorheen. Bij de invulvelden op Urgentiewijzer online en bij het adviesgesprek voorafgaand aan een officiële aanvraag wordt de aanvrager vaak al afgewezen. Ook de kosten van een officiële aanvraag, €72, zijn voor veel aanvragers bezwaarlijk.

De aanvrager kán een officiële aanvraag doorzetten ondanks de onofficiële afwijzingen van de Urgentiewijzer of het adviesgesprek. Bijvoorbeeld als de situatie schrijnend is en vraagt om uitzonderingen. Maar dat is bij de aanvrager en vaak ook bij de hulpverleners onbekend. Duidelijke informatie daarover in de communicatie van de gemeente ontbreekt.

Deze ouders gaan steeds bij verschillende personen uit hun sociale netwerk logeren. Zij raken niet alleen zelf uitgeput daardoor. De mensen waar ze logeren ook. De rek is er op een gegeven moment uit, er is geen vangnet meer. Dat is niet goed voor acuut woningzoekenden. Maar ook niet voor de veerkracht van de Dordtse gemeenschap. Het vertrouwen dat er hulp beschikbaar is als je het nodig hebt, neemt af. Het vertrouwen in de overheid neemt af. Er ontstaan heftige psychische problemen door veel stress, waardoor functioneren in een baan vaak moeizaam is. Er is ondersteuning nodig van de huisarts en veel hulpverleners. De overlevingsmodus waarin dakloze mensen verkeren werkt verlamvend.

De juridische positie van deze ouders is zwak, omdat er pas bezwaar kan worden gemaakt op een officiële beslissing, namelijk op de officiële afwijzing van een officiële aanvraag. Maar de aanvrager is vaak al in een eerder stadium afgewezen en heeft de officiële aanvraag niet gedaan.

In de uitgangspuntennotitie staat nu het voorstel om enkel de mensen uit opvanginstellingen via een speciale voorrangregeling een sociale huurwoning te geven. Als dat doorgaat, dan is er nog steeds een grote groep die daar niet door geholpen wordt. Nog afgezien van het feit dat er voor ouders met kinderen weinig opvangplekken zijn. En krijgen de ouders met kinderen uit de opvang dan wél een sociale huurwoning en andere ouders, voor wie er geen plek was in de opvang niet?

Tenslotte nog iets over het behouden van punten, waarvan in de huisvestingsverordening staat dat bij verhuizing naar een tijdelijk adres de punten niet mogen vervallen. Door extra regeltjes die zijn opgesteld bij de verandering van het puntensysteem in het verleden, zijn er op dit moment mensen dakloos die dat niet zouden zijn als het puntensysteem van woonkeus niet zou zijn aangepast. De compensatie die zij bij de aanpassing hebben gekregen

is vervallen door het vele verhuizen van logeerplek naar logeerplek. Zij zouden met een soort pardonregeling alsnog hun punten moeten kunnen terugkrijgen.

U kunt de situatie van naar schatting zeker 100 dakloze kinderen in Dordrecht verbeteren door de aanbevelingen uit ons betoog over te nemen.